

Bilfærari hjá Strandferðsluni:

Eg røki lastbilin betur enn bilin hjá mær sjálvum

— Eg skilji ikki umleggingina, tá landsstýrið ikki hevur aðrar grundgevingar, at tað skal verða sum tað er. Eg trúgvi litið upp á, at tað verður biligari, sigur pakkhúsformaðurin, Kristoffur Joensen

— Vit eru ónøgdir og bilirnir, tí sambært bløðunum verða bilarnir betri røktir, um teir verða privatiseraðir. Men eg skal bara siga tað, at eg havi gjørt eitt stórt arbeiði fyri at røkja bilin, ið eg koyri. Ja, eg havi røkt hann betur enn mín egna bil, sigur ein av bilfærarunum hjá Strandferðsluni í 14 ár og hevur koyrt ein av bilunum seinastu 10 árin.

Bilfærarnir eru ikki bert ónøgdir við tað, at teir óbeinleiðis í blaði verða skuldssettir fyri at misrøkja bilarnar. Teir halda tað eisini vera lægið, at landsstýrið, sambært Dagblaðnum, fyrsta dagin fer at selja bilarnar, og at verandi bilfærarar ikki so mikið sum eru eftirspurdur.

— Vit vita einki uttan tað, sum bløðini hava skrivað. Hevði stjórin ella landsstýrismaðurin, sum hevur Strandferðsluna undir sær, spurt okkum, hvat vit hildu, ella komu til okkara við einum tilbøði, so var í lagi, og so høvdu vit ein mogleika. Men vit hoyra einki.

Áskoðan landsstýrisins

Tá Zakaris Hansen sipar til tað, sum bløðini skriva,

Orð og myndir:
Jóhann Mortensen

hugsar hann um eina grein í Dagblaðnum fyri stuttum, har sagt verður, at »reyðu« lastbilarnir skulu seljast.

Í henni verður m.a. sagt: »...tænastustøðið hækkar, samstundis sum iskoytið úr landskassanum lutvíst til flutningin og serliga til umvælingar verður minni enn higartil. Tað hevur týðning fyri bilfærarnar, at teir sjálvir hava ábyrgd av eignum akførum. Hetta í sær sjálvum skudi bót um røktina og lækkað útreiðslurnar, metir Anfinn Kallsberg... Áhugin fyri hesi umlegging av eigaravíðurskiftinum hevur frá bilfæranna síðu verið stórur í longri tíð...«

Røktir væl og virðiliga

Zakaris visir øllum hesum aftur. Hann sigur, at sum heild koyra bilarnir væl og at bilfærarnir røkja bilarnar væl og virðiliga.

Teir flestu bilarnir siggja væl út, hóast tíðin til røktina er minkað, við tað at ein nýggjur arbeiðssáttmáli loyvir minni tíð til røkt.

Sum dømi nevnið Zakaris, at samstundis sum bilurin, ið hann koyrir, varð keyptur, keypti ein privat fyrirtøka ein sama slag bil. Bileftirlitið setti henda fyrri hálvumøðrum ári síðan, tí hann var so illa viðfarin.

— So tað er ikki bara at siga tað, at tá tað verður privat, verður tað biligari. Tað man vera ógvuliga ymiskt.

Eitt annað er tað, upp-

Zakaris Hansen: — Fólk skilja einki av tí heila, og spyrja, hví tað ikki kann vera sum tað er. Hóast hann hevur koyrt bil síðan byrjan, er hann ikki eftirspurdur um ætlanir landsstýrisins at »privatisera« teir »reyðu« bilarnar hjá Strandferðsluni

lýsir Zakaris, at einaferð keypti Strandferðslan nakrar bilar av øðrum merki. Men hesir royndust ikki væl og av teimum stóðust nógvar umvælingar.

— Men tað kunnu bilfærarnir ikki lastast fyri, sigur hann.

Minni tíð til røkt

Um nýggja sáttmálan, sigur hann, at so loyvir hann ikki yvirtíð. Teir skulu vera lídnir klokkan fimm.

Dagliga koyrir Zakaris vestur í Vágar. Tá hann ikki kann byrja áðrenn klokkan sjei, sleppur hann heldur ikki við fyrsta túrin hjá Sam. Tí er hann so seinur yvir um aftur, at hann rennur seg í flogrutuna, og má tí biða.

Hetta ger aftur tað, at hann er so seint í Havn, at tíðin røkkur ikki til nóg annað enn at tæma og fylla bilin aftur til næsta dag.

Áður fór hann til arbeiðis klokkan seks-hálgvum-sjei, tí tað tekur eina tíð at gera klárt, men so klárði hann altíð fyrsta túrin hjá Sam, og var fyrr aftur. Tá fekk hann eisini betri tíð til at røkja bilin.

Fyri stuttum steðgaði Strandferðslan hesum. Tað skal sparast og yvirtíð o.t.l. er skarvað av. Men avleiðingarnar eru, at meir av tíð fer til at biða og minni tíð til virðilikhald.

Fólk skilja einki

— Hvat siga fólk vesturi í Vágum?

— Fólk, tey skilja einki. Tey spyrja, hví tað ikki kann vera sum tað er, og hvussu tað ber til, tá tey eru nøgd við koyringina.

Zakaris visir annars á, at virkini eru ógvuliga glað fyri koyringina hjá Strandferðsluni. Tað er lætt at sleppa av við — fyri ikki at siga avskipa — fiskavørur. Tað er vanligt, at bilarnir koyra fryst flak til Havnar.

Zakaris sigur, at tað er so ómakaleyst hjá virkjunum at seta nøkur tons av flaki á ein trailara, sum síðan koyrir tað til Havnar, beint til skipið.

— Tað er í heilum virkir ringja og biðja okkum taka hetta og hatta við, ella spyrja, um tey kunnu seta hetta ella hatta á trailaran, ið stendur har vesturi. Og tað er sjálvandi í finasta lagi, greiðir Zakaris frá.

Løysa mangar uppgávur

— Eg dugi ikki at siggja, hví skipanin við lastbilunum skal umleggjast, tí hon virkar væl, svaraði Kristoffur Joensen, pakkhúsformaður, tá Sosialurin spurdi hann, hvat hann heldur um ætlan landsstýrisins.

— Tá grundgevingarnar hjá landsstýrinum eru, at alt skal vera sum tað hevur verið, hví kann tað so ikki vera sum tað er, spyr hann.

Ein av teimum »reyðu« trailerunum hjá Strandferðsluni. Skal hesin seljast í næstu framtíð sum landsstýrið ætlar?

Kristoffur trýr litið uppá, at raksturinn kann verða so stórt biligari. Utan so, at bilfærarnir sjálvir umvæla brek í bilunum, hóast teir ikki eru bilsmiðir.

Um arbeiðið hjá pakkhúsi og bilfærarum greiðir Kristoffur frá, at saman loysa teir mangar uppgávur, ið aðrir ikki klára ella tíma, og mangar torførar uppgávur.

— Hetta arbeiðið er nakað serligt og vit royna at ver alagallir — fleksibillir — tí mangar av uppgávunum eru sjáldsamar, men vit royna at hjálpa sum best.

Sum dømi nevnið hann, hvat hendur, um ein bóndi skal hava eina kúgv flutta úr t.d. Kollafirði til Bíggjar. Hann spyr, um ein av teimum »komandi privatu« fer at skipa fyri slíkum flutningi. Um so

verður, so verður tað so kostnaðarmikið, at tað letur seg ikki gera, metir Kristoffur.

Men hjá Strandferðsluni ber væl til at skipa fyri slíkum flutningi, tí við fleiri bilførum og bilum, og serligum bilum, ber til at samskipa slíkan flutning.

— Ein »privatur« fer kanska at siga: — hatta havi eg ikki gjørt sáttmála við landsstýrið um, sigur Kristoffur Joensen, sum heldur ikki hevur fingið nakað at vita um ætlanir landsstýrisins, uttan tað hann hevur hoyrt sum slatur.

jo-mo